

Bestemmelse i saa Henseende vilde gjøre en særlig Bestemmelse derom i Lovloven overflødig. Dette er den historiske Sammenhæng. Heller ikke tror jeg, at der fra Landkommunallovens § 17 kan hentes nogensomhelst Støtte eller Bevis for den ærede Ordførers Anskuelse, men jeg skal ikke fordybe mig videre i dette Emne, der ligger noget fjernt fra det Emne, der nærmest foreligger til Forhandling her.

Endnu skal jeg kun udtale mig om Ændringsforslaget under Nr. 15 til § 18. Den høitærede Minister erkjendte, dersom jeg ikke misforstod ham, at han muligvis selv havde givet Anledning til, at dette Forslag blev stillet. De Indvendinger, som han fremsførte imod det nu, vare jo heller ikke stærke, og i alt Fald, modsatte den høitærede Minister sig ikke Vedtagelsen af det nævnte Forslag. Og jeg kan nu vel ikke modstige Rigtigheden af den Betragtning, som det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Brind-Seideln) fremsførte derimod; men jeg tror rigtignok, at man i Tilfælde som det foreliggende nok kan se lidt bort fra en saa skarp Opfattelse af de gjældende Regler som den, det paagjældende ærede Medlem gjorde gjældende. Hvad er det egentlig med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 15, som hos det ærede Medlem frembringer hele Forargelsen? Jeg ser ikke rettere, end at det maa være det, at der som Hovedsætning i § 18 med Hensyn til Betalingen staar, at denne skal være udredet inden 8 Dage. Naar der saa kommer den Tilføining, at Betalingen ikke desto mindre kan udsættes til Afregning med senere forfaldende Skattebeløb, saa er det jo ganske vist uimodsigeligt, at man derved udsætter Betalingen for den, der efter Hovedsætningen er berettiget til at faae sin Betaling strax, hvad man ogsaa kan udtrykke saaledes, som det ærede Medlem gjorde, nemlig, at man hæver hans Skat noget tidligere, end han egentlig er pligtig til at betale den. Dette kommer ud paa Et og det Samme. Men det forekommer mig nu, at, dersom Hovedsætningen ikke var den anførte — og det er jo dog temmelig vilkaarligt, at man har sat 8 Dage som Betalingsfrist — men f. Ex. var den, at man skulde gjøre en Generalafregning, enten naar hele Aaret var ude, eller i alt Fald

naar Snefastningstiden var ude, saa vilde man aabenbart upaatalt kunne inddrage betydelige Skattebeløb i Afregningen; foretog man denne aarvis, vilde man endog med Joie kunne inddrage det fulde Skattebeløb i den. Og det forekommer mig paa den anden Side, at Vedtagelsen af en Bestemmelse som den under Nr. 15 har saa store praktiske Fordele, at man ikke bør forkaste den blot af Hensyn til, hvad der, naar man saaledes ser meget skarpt paa Bestemmelsen, kan indvendes, mod den fra det anførte Standpunkt. Jeg tror ikke en Gang, at det ærede Medlem, som fremsatte den omtalte Indvending, vil sige, at det var en Indvending mod Forslagets Retfærdighed. Jeg tror, at det mere var det ærede Medlems Sandsfor, hvad der overhovedet er korrekt, som bragte ham til at fremsøre Indvendingen. Men jeg vilde beklage, om den Betalingsfrist af 8 Dage, der staar foran i § 18, skulde forhindre det ærede Medlem eller ærede Medlemmer i nu med frelst Samvittighed at kunne stemme for den i Ændringsforslaget under Nr. 15 indeholdte Tilføielse til Paragrafen, der forekommer mig at ville have en ikke ringe praktisk Betydning.

Borne: Jeg fremhævede, da jeg før havde Ordet, det Betydningsløse i nu at vedtage en Bestemmelse om, at de jordløse Husmænd fremdeles skulde beholdes som snefastningspligtige, og jeg tilføiede, at det nok vilde vise sig under Lovforslagets senere Bændring, at det var et Forslag, der vilde komme til at falde bort igjen. I Anledning heraf udtalte den ærede Ordfører, at jeg udelukkende havde anført dette som Grunden til, at man ikke skulde gaa ind paa en saadan Bestemmelse. Men det, at jeg mente, at Bestemmelsen herom senere vilde falde bort igjen, eller, som han udtrykte sig, at jeg fandt, at man ikke burde udsætte sig for at vedtage et Forslag, fordi man kunde tænke sig, at det vilde falde bort under Lovforslagets senere Bændring, anførte jeg egentlig slet ikke som en Grund imod Bestemmelsen. Nei, hvad jeg gjorde gjældende imod den, var — og i den Anledning henviste jeg ikke blot til det ærede Flertals, men til hele Udvalgets Udtalelse i